

fer udtømmende Bestemmelser om Straf for Brandfogder og Brandsynsvidner for de af dem begaaede Forseelser, i Stedet for at man nu i visse Tilfælde skal rekurere til den almindelige Straffelov. Men det, jeg har at indvende imod, hvad der her foreslaas, er, som jeg allerede har udtalt i Udvalget, at Straffen er for lille. Forholdet er jo det, at efter vor Lovgivning, som den er slaaget fast ved en Højesteretsdom — og det kan ikke nytte noget at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt Højesterets Dom er rigtig eller ikke — er det afgjort, at Brandfogder, for saa vidt Straffebestemmelser for deres Forseelser ikke ere givne i Brandpolitiloven, falde ind under den almindelige Straffelov. Man har opfattet det saaledes, som om det skulde være noget, der ikke var forudsat af Lovgivningen. Jeg tror imidlertid, at Lovgiveren har været sig fuldt bevidst, at han i Brandpolitiloven ikke har givet udtømmende Bestemmelser for Brandfogderne med Hensyn til de Forseelser, i hvilke de gøre sig skyldige, og som egne sig til Straf. Af Bestemmelserne om Straf for Brandfogder i Brandpolitiloven af 1861 skal jeg først nævne § 25. Det er en meget omfattende Paragraf, der omfatter Afbrænding af Lyng, af Hedetørv, Mosetørv, Hede- og Mosejord og fastsætter, hvilke Regler der skal iagttages, hvad Brandfogden skal paase, hvorledes han har at medvirke, og saa til Slutning indeholder den Bestemmelse, at enhver, det være sig Afbrænderen, Brandfogden eller andre, som i fornævnte Henseender gør sig skyldig i uforvarselig Omgang eller Forsømmelse m. v., anses med Bøder fra $\frac{1}{2}$ til 100 Rdl. Her er altsaa sat samme Straf for Brandfogder og for andre, der gøre sig skyldige i Forsømmelser. I § 43 have vi ogsaa en Straffebestemmelse for Brandfogder saavel som for andre, men her er den Forskel fra det foregaaende Tilfælde, at der fastsættes en betydelig strengere Straf for Brandfogder end for andre. Der tales i § 43 om det Forhold, der udvises under Ildebrand, om den Forsømmelse, der udvises ved ikke at gøre sin Skyldighed, ved Udeblivelse trods Befaling af den kommanderende, Nægtelse af Lydighed mod et givet Paalæg eller Forbud eller ved at forlade sin Post osv., og herfor fastsættes Bøder fra 1 til 5 Rdl., dog at Bøderne kunne forhøjes til 20 Rdl., hvis den paagældende har gjort sig skyldig i grov Opsætsighed eller har forledt andre til ligefrem Ulydighed m. v. Men saa tilføjes til Slutning, at naar en Brandfoged gør sig skyldig i ulovlig Udebliv-

velse eller anden grov Forsømmelse, anses han med en Bøde af 5 til 50 Rdl. Det er netop en Paragraf, der viser, at man ikke altid kan anlægge samme Maalestok over for Brandfogder som over for andre, fordi Brandfogdens Ansvar efter Omstændighederne kan blive meget stort. Loven af 1861 fastsatte derhos en Bøde af 1—50 Rdl. for den, der undlader at afhjælpe udsatte Mangler eller at opfylde givne Paalæg, og denne Bøde er saa i Loven af 1889 § 14 forandret til fra 5—100 Kr. Men § 14 er en Fortsættelse af den foregaaende Paragraf, som omhandler Brandsyn, der skulle foretages to Gange om Aaret, og fastsætter, hvorledes de skulle foregaa, hvad Brandfogden der har at paase, hvorledes han kan paavirke andre, gøre dem opmærksomme paa Mangler, som de skulle afhjælpe, hvorledes han kan give dem Paalæg f. Eks. om ikke at bruge en Skorsten, før Manglerne ere afhjulpne, og at han efter Omstændighederne skal komme igen og efterse, om Manglerne ere afhjulpne, og saa gøre Indberetning til Politimesteren samt gøre Tilførsel til Brandbogen. Saa kommer den følgende Paragraf, altsaa § 14, der taler om Undladelse af at afhjælpe Manglerne eller opfylde de givne Paalæg. Jeg tvivler ikke om, at Lovgiveren baade i 1861 og i 1889 med fuldstændig beraad Hu har indskrænket sig til at give Straffebestemmelse og fastsætte Bøde for dem, der paa dette Omraade ikke have opfyldt deres Forpligtelse, og ikke har talt om Brandfogder. Jeg mener, at det ganske naturligt ligger i, at der er en overordentlig Forskel paa dem, der ikke opfyldte deres Forpligtelser ifølge Brandsyn — en Undladelse, der ofte kan tilskrives en Forglemmelse eller en uskyldig Efterladenhed — og paa Brandfogden, som tilsidesætter sine Forpligtelser med Hensyn til Brandsyns Afholdelse, behørigt Eftersyn, Indberetning til Politimesteren og Tilførsel til Brandbogen. Der kan man ikke blive staaende ved at lade ham slippe med den samme Straf, som er fastsat for den enkelte Mand, der med Hensyn til sin egen Ejendom gør sig skyldig i en Forsømmelse. Dette kommer nemlig ikke til at omfatte mere end det enkelte Tilfælde, hvor Skødesløsheden er begaaet, men langt større Fare er der til Stede, naar en Brandfoged rent undlader at foretage Brandsyn, ikke fører sine Bøger, ikke foretager Indberetninger o. s. v. Der maa der fastsættes en betydelig strengere Straf, ligesom det er sket i § 43 i Loven af 1861. Jeg kan ikke altsaa gaa ind paa Bestemmelsen, som den her er foreslaaet. Jeg